

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 45

гр. Пловдив, 09.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

като разглежда докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно частно гражданско дело № 20225300503204 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по частна жалба на Д. Б. Д. ЕГН: *****, чрез пълномощника Б. Д. Б., ЕГН: *****, против Протоколно определение № 8427 от 17.11.2022 г., постановено по гр. д. № 10145 по описа за 2021 г.на РС – Пловдив, с което е върната подадената от жалбоподателя искова молба против Община Пловдив, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за недължимост, поради погасяване по давност на сумата от 2119,20 лв. по акт за установяване на задължения по декларация № 843/06.11.2018 г., както и е прекратено производството по гр.д №10145/2021 г. по описа на ПРС.

В частната жалба се излагат оплаквания за неправилност на обжалваното определение като постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и за необоснованост. Поддържа се, че изводите на районния съд не кореспондират с приложените доказателства за недължимост на задълженията по АУЗД № 843/06.11.2018 г., тъй като в обжалваното определение сумата е с посочен размер от 2 119, 20 лева, а по силата на поканата за доброволно изпълнение /ПДИ/ № 3935/06.04.2021г. е в размер на 2 660, 44 лева. Коментират се представените по делото АУЗД № 843/06.11.2018 г., ПДИ № 3935/06.04.2021г., писмо по електронна поща на Община Пловдив с вх.№ 21НЕЕ-1246 от 23.04.2021 г. и становище по изготвен доклад - проект с вх.№ 91940/16.11.2022 г. и се заключава, че установените задължения за периода 2013 г. - 2016 г. са погасени с изтичането на абсолютна 10-годишна давност през периода 01.01.2007 г. - 01.01.2017 г. Въз основа на изложеното се намира, че следва да се приложат правните последици на чл.171, ал.2 ДОПК. Коментира се приложението на чл.404, ал.1, изр.първо и чл.405, ал.6 от ГПК като се намира, че за присъдените на държавата суми е следвало служебно да бъде издаден изпълнителен лист, което не било сторено.Позовава се на приходни квитанции от 07.05.2020 г. и от 07.07.2020 г. за заплащане на сумата от 123, 50 лева и сочи като неверен извода, че с тази сума е погасено задължение за 2013 г., тъй като била сума за втората половина на 2018 г. Искането към въззивния съд е да отмени обжалваното определение и да се произнесе по същество като вземе предвид новото обстоятелство приходни квитанции от 07.05.2020 г.

и от 07.07.2020 г. като удостоверяващи факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изп.основание, доказващи недължимост на задължението за периода 2013 г.- 2018 г. като погасени по давност с 10 - годишна давност през периода 01.01.2007 г. - 01.01.2017 г. Прави доказателствено искане за допускане до разпит на помощника на ЧСИ относно връчването на призовка за разпределение изх.№ 9538/25.10.21 г.

Ответникът по частната жалба - Община Пловдив, чрез пълномощника си юрисконсулт В. Я., е подал писмен отговор, с който оспорва същата като неоснователна. Излага съображения, че обжалваното протоколно определение е обосновано, законосъобразно и правилно. Пзовава се на обстоятелството, че Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № 843/06.11.2018 г., с който на Д. Б. Д. са установени задължения за данък върху превозните средства за периода 01.01.2013 г.- 31.12.2018 г., ведно с лихви за просрочие към 06.11.2018 г., е влязъл в сила. Намира, че в производството по чл.439 ГПК подлежи на разглеждане въпроса дали след издаване на акта на 06.11.2018 г. са настъпили обстоятелства, които да препятстват възможността за принудително събиране на вземанията, инкорпирани в него, но не и дали към момента на издаването му същите са били дължими или погасени по давност и Община Пловдив неправилно ги е включила за събиране. Излага съображения по същество на правния спор като обосновава доводи, че вземанията не са погасени по давност. Искането към въззивния съд е да отхвърли частната жалба като неоснователна и да потвърди атакуваното протоколно определение. Моли за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Пловдивският окръжен съд, след като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи и се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275 ГПК от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество. Направеното доказателствено искане за допускане до разпит на помощника на ЧСИ ще се остави без уважение като неотносимо.

По същество разгледана, жалбата е неоснователна.

Пловдивският районен съд е бил сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК от Д. Б. Д., чрез пълномощника си Б. Д. Б., против Община Пловдив и Частен съдебен изпълнител Т. Л. с рег.№ 820 КЧСИ, за установяване недължимостта на вземане в общ размер на 2 660, 44 лева по Акт за установяване на задължение по декларация № 843/06.11.2018 г., за принудителното събиране на която е образувано изп. дело № 246/2021 г. по описа на ЧСИ Т. Л., район на действие Окръжен съд – Пловдив и което вземане е обективизирано в покана за доброволно изпълнение изх.№ 3935/ 06.04.2021 г. по горното изп.дело, като погасено по давност с изтичането на абсолютна 10-годишна погасителна давност през периода 01.01.2007 г. - 01.01.2017 г.

Във връзка с указания на първостепенния съд, с уточняваща молба от 27.09.2021 г. ищецът е посочил, че в сумата от 2660, 44 лв. са включени следните вземания, претендирани от кредитора в изпълнителното производство: 1358, 50 лв.- главница, законна лихва в размер от 10, 19 лв., дължима за периода 24.03.2021г.- 20.04.2021г., 750, 51 лв.- неолихвяеми вземания и 541, 24 лв. такси по тарифата към ЗЧСИ.

С Определение № 7627/28.09.2021 г. първостепенният съд е върнал искова молба в частта, с която ищецът е претендирал да бъде признато за установено, че не дължи сумата от 541, 24 лв. - такси по тарифата към ЗЧСИ във връзка с образуваното изп. дело № 246/ 2021г., по описа на ЧСИ Т. Л., район на действие ОС- Пловдив, и производството е прекратено в тази част. Съобщението за последното е връчено на ищеца на 01.10.2021 г., което не е било обжалвано в указания 1-седмичен срок и е влязло в сила на 09.10.2021 г.

С Определение № 9653/18.11.2021 г. първостепенният съд е върнал искова молба, с която е искът е предявен срещу ЧСИ Т. Л., рег. № 820, район на действие ПОС и производството е прекратено в тази част, поради липсата на правен интерес. Това определение е обжалвано с частна жалба от ищеца, която е оставена без уважение с Определение № 708/18.03.2022 г. по в.ч.гр.д.№ 380/2022 г. на ПОС като последното не е допуснато до касационно обжалване с Определение № 203/09.06.2022 г. по ч.гр.д.№1565 по описа за 2022 г. на ВКС, IV гр.о., с което прекратителното определение е влязло в сила.

С оглед на изложеното производството по предявения иск с правно основание чл.439 ГПК е продължило по отношение на Община Пловдив за установяване недължимостта на вземането в общ размер на 2 119, 20 лева, от което: 1358, 50 лв.- главница, законна лихва в размер от 10, 19 лв., дължима за периода 24.03.2021г.- 20.04.2021г., 750, 51 лв.- неолихвяеми вземания по Акт за установяване на задължение по декларация № 843/06.11.2018 г., за събирането на което е образувано изп. дело № 246/2021 г. на ЧСИ Т. Л..

Ищецът основава иска си на твърденията, че с Акт за установяване на задължение по декларация № 843/ 06.11.2018 г., издаден от Дирекция „МДТ“ при Община Пловдив, са му определени задължения за данък върху превозните средства за периода 01.01.2013 г. – 31.12.2018 г., ведно с лихви за просрочие, в качеството му на собственик на лек автомобил марка и модел „Мерцедес С 300“, с рег. № РВ8888КВ, за принудителното събиране на които е образувано изп. дело № 246/2021 г. по описа на ЧСИ Т. Л., район на действие Окръжен съд – Пловдив. Излага доводи, че в развитото се производство пред административен съд по оспорване на АУДЗ не е била съобразена настъпилата абсолютна погасителна давност за вземането на осн.чл.171, ал.2 ДОПК, които на осн.чл.173 ДОПК подлежат на отписване. Така и ищецът твърди, на основание чл. 171, ал. 2 ДОПК изискуемостта на задължението е настъпила на 01.01.2007 г., а на 01.01.2017 г. е изтекла 10-годишната абсолютна давност, поради което Община Пловдив следвало да отпише вземанията, а не да ги включва в акта за установяване на задължения по декларация.

Ответната Община Пловдив е подала отговор на исковата молба, с която е взела становище за нейната неоснователност. Изложила е съображения, че с АУЗД № 843/06.11.2018 г., потвърден с Решение № 3/15.01.2019 г. на директора на дирекция „Местни данъци и такси“ при Община Пловдив, както и с Решение № 948/24.04.2019 г. по адм.д.№ 472/2019 г. на Административен съд Пловдив, последното оставено в сила с Решение № 17535/19.12.2019 г. по адм.д.№ 7313/2019 г. на ВАС, са установени задълженията на ищеца за данък върху превозните средства за периода 01.01.2013 г. - 31.12.2018г. в размер на 1 482 лева, ведно с лихви за просрочие към 06.11.2018 г. в размер на 403, 78 лева. Посочила е, че с приходна квитанция от 07.05.2020 г. за сумата от 100 лева и с приходна квитанция от 07.07.2020 г. за сумата от 23, 50 лева, ищецът е погасил задълженията си за лекия автомобил, представляваща първа вноска на задължението за данък върху превозните средства /главница/ за 2013 г. С оглед на изложеното и след окончателното разрешаване на спора, с Акт за възлагане събирането на публични вземания № 186/23.03.2021 г. по приложена справка за актуалния размер на задължението е възложено на ЧСИ Т. Л. събирането на следните вземания: данък върху превозните средства /главница/ в размер на 1 358, 50 лева /предвид направена вноска в размер на 123, 50 лева/ и лихви за просрочие към 23.03.2021 г. в размер на 750, 50 лева. По същество е изложила съображения за прекъсване на давността за вземането.

С Определение № 10167/23.09.2022 г. районният съд е изготвил проект на доклад и е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание.

От ищеца е постъпило становище по изготвения проект на доклад, в който е поддържал твърдението си, че вземанията са били изискуеми от 01.01.2007 г. и са погасени с изтичането на 10-годишна давност на 01.01.2017 г. Изложил е възражения срещу твърденията в отговора на исковата молба, че с платената сума в общ размер на 123, 50 лева

по приходните квитанции от 07.05.2020 г. и от 07.07.2020 г. е погасено задължение за 2013 г. с довода, че със същата е заплатено задължение за втората половина на 2018 г.

Последвало е постановяване на обжалваното определение в о.с.з. на 17.11.2022 г., с което районният съд е приел, че искът не се основава на обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, тъй като предметът на акта обхваща задължения от 2013 г. до 2018 г. Районният съд се е позовал на Решение от 15.01.2019 г. на Дирекция „Местни данъци и такси“, с което се потвърждава АУЗД, според което вземането не е погасено по давност, както и на Решение №948/24.04.2019 на Административен съд-Пловдив, е отхвърлено оспорването на Д. Б. Д. против процесния акт, като е установено със сила на присъдено нещо, че вземанията не са погасени по давност, тъй като от момента на издаване на Акта за установяване на задължения по декларация е започнала да тече нова давност. В предвид изложеното и доколкото е приел, че в производство не може да се преразглежда установеното с влязъл в сила съдебен акт обстоятелство, районният съд е върнал исковата молба и е прекратил производството по делото.

Определението е правилно.

Процесните вземания безспорно представляват публични общински вземания по чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 ДОПК, установени с издаден на основание чл. 107, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 4 и чл. 9б ЗМДТ Акт за установяване на задължение по декларация № 843/06.11.2018 г. Безспорно се установява, че този АУЗД е бил потвърден с Решение № 3/15.01.2019 г. на директора на дирекция „Местни данъци и такси“ при Община Пловдив. С Решение № 948/24.04.2019 г. по адм.д.№ 472/2019 г. на Административен съд Пловдив е отхвърлена жалбата на Д. Б. Д. против процесния АУЗД, оставено в сила с Решение № 17535/19.12.2019 г. по адм.д.№ 7313/2019 г. на ВАС, с което АУЗД е влязъл в сила.

АУЗД представлява изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 3 ДОПК. Съгласно чл. 163, ал. 1 ДОПК публичните вземания се събират по реда на ДОПК, но само ако в закон не е предвидено друго. В чл. 4, ал. 2, вр. чл. 9б ЗМДТ изрично е предвидено друго – принудителното събиране на данъците и на таксите по този закон се извършва от публичен изпълнител по реда на ДОПК или от съдебен изпълнител по реда на ГПК, т.е. законодателят е предоставил на органите в общинската приходна администрация да преценяват реда, по който да бъде извършвано принудителното събиране. В случая ответната община е избрала принудителното събиране на процесните публични вземания да се извърши от частен съдебен изпълнител по реда на ГПК, при което защитата на длъжника по исков ред срещу принудителното изпълнение следва да бъде реализирана по реда на чл. 439 ГПК.

Искът по чл. 439, ал. 1 ГПК е предоставен на длъжника в изпълнителния процес за оспорване на предприетото срещу него принудително изпълнение. Защитата на длъжника срещу принудителното изпълнение се изразява в оспорване на вземането (изпълняемото право), т. е. целта е да се установи материалноправната незако-носьобразност на принудителното изпълнение. Съгласно чл. 439, ал. 2 ГПК претенцията на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Или чрез иска по чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът оспорва изпълнението с твърдения, че правото на принудително изпълнение е възникнало, но новите обстоятелства (настъпилите след изпълнителното основание) са го погасили. Това правило се отнася както за случаите, в които вземането по изпълнителното основание е установено със сила на пресъдено нещо към момента на приключване на съдебното дирене в исковото производство, респ. арбитражното производство (тъй като в този случай настъпва преклузия по отношение на фактите, възникнали преди приключване на съдебното дирене), така и за случаите на вземане, установено в друго производство, но за събирането на което е приложим реда по ГПК.

В настоящия случай ищецът основава на иска си по чл.439 ГПК на твърдението за изтекла десетгодишна погасителна давност на вземанията за данък върху превозните средства за периода 2013 г. - 2018 г., които са установени с АУЗД, като изискуеми от дата 01.01.2007 г. и погасени по давност на 01.01.2017г., т.е. искът за несъществуване на вземането се основава на правопогасяващо възражение за погасяване на правото на изпълнение върху оспорените вземания по давност. В този смисъл жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК, според която с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен посочени изключения в разпоредбата.

Въззивният съд намира, че така заявеното твърдение за погасяване по давност на вземанията в АУЗД е преклудирано, тъй като ищецът се позовава на давност, текла в периода 01.01.2007 г. - 01.01.2017 г. преди издаване на АУЗД № 843/06.11.2018 г., както и същото е било разгледано в административно производство по оспорване на АУЗД като е прието за неоснователно. Поради това е недопустимо пререшаването на този въпрос в производството по реда на чл.439 ГПК. Предвид изложеното и доколкото в исковата си молба ищецът не се позовава на нови по смисъла на чл. 439, ал. 2 ГПК факти, то предявеният от него иск е недопустим.

В разглеждания случай такива нови обстоятелства не представляват сочените в жалбата приходните квитанции от 07.05.2020 г. и от 07.07.2020 г. за плащане на сумата от общо 123, 50 лева. Искът по чл.439 ГПК е предявен за установяване недължимостта на вземането като погасено по давност, а не поради плащане, доколкото и няма спор, че плащането е било зачетено при възлагането събиране на вземането от ЧСИ. АУЗД № 843/06.11.2018 г. е издаден за главницата от 1 482 лева, а с Акт за възлагане № 186/23.03.2021 г. е възложено събирането на главница от 1 358, 50 лева след приспадане на вноската в размер на 123, 50 лева. Така и вземането, за установяване недължимостта на което е предявен искът по чл.439 ГПК е в размер на 1358, 50 лв.- главница, законна лихва в размер от 10, 19 лв., дължима за периода 24.03.2021г.- 20.04.2021г., 750, 51 лв., тоест след приспадане от главницата на извършеното плащане от 123, 50 лева. В действителност възражението на жалбоподателя касае отнасянето на плащането от 123, 50 лева към задължението му за данък върху превозното средство за 2013 г., вместо за 2018 г., което е извън предмета на настоящото производство след като няма спор, че процесната главница от 1 358, 50 лева е формирана след приспадане на плащането от 123, 50 лева.

Неоснователен е доводът за неправилно посочване на сумата от 2 119, 20 лева в определението. Действително искът по чл.439 ГПК е бил предявен за установяване недължимостта на сумата от 2 660, 44 лева по ПДИ, но с влязлото в сила Определение № 7627/28.09.2021 г. е върната исковата молба и е прекратено производството за сумата от 541, 24 лв. - такса на ЧСИ, при зачитането на което правилно е определен размерът на исковата претенция от 2 119, 20 лева.

Неоснователно е и позоваването на чл.404, ал.1, изр.първо и чл.405, ал.6 от ГПК, доколкото АУЗД представлява самостоятелно изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 3 ДОПК, въз основа на което се пристъпва към принудително изпълнение, поради което разпоредбите на чл.404 и сл.ГПК не намират приложение.

Предвид гореизложеното настоящият въззивен състав споделя изводът на първоинстанционния съд за недопустимост на иска по чл. 439 ГПК, като правилно производството по него е било прекратено с обжалваното определение.

С оглед на изложеното обжалваният съдебен акт следва да се потвърди, като правилен и законосъобразен, а частната жалба да се остави без уважение като неоснователна.

На основание чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 8 от ГПК в полза на Община Пловдив следва да се присъди сумата от 50 лева – юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство.

Мотивиран от горното, Пловдивският окръжен съд:

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Протоколно определение № 8427 от 17.11.2022 г., постановено по гр. д. № 10145 по описа за 2021 г. на РС – Пловдив, с което е върната подадената от Д. Б. Д. искова молба против Община Пловдив, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за недължимост, поради погасяване по давност на сумата от 2119,20 лв. по акт за установяване на задължения по декларация № 843/06.11.2018 г., както и е прекратено производството по гр. д. № 10145/2021 г. по описа на ПРС.

ОСЪЖДА Д. Б. Д. ЕГН: *****, да заплати на Община Пловдив, ЕИК:000471504, сумата в размер на 50 лева /петдесет лева/ - юрисконсултско възнаграждение за производството.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване на осн. чл. 274, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____